

บทนำ

ข้าไม่คิดว่าจะมีผู้ใดในทวีปเซินทาเรียที่ไม่รู้จัก 'เลโอ เดอ ดานาโร' กระนั้นผู้ใดบ้างที่จะเข้าใจชีวิตประวัติของเขา และเรื่องราวของผู้คนที่เขาพบเจอได้อย่างถ่องแท้

ชีวิตของเลโอดำเนินอยู่ในช่วงที่ผันผวนที่สุดในประวัติศาสตร์ของเซินทาเรีย ผู้คนที่เขาพบเจอล้วนเป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ เรื่องราวของเขาเกี่ยวพันกับการกำเนิดและล่มสลายของบางรัฐประเทศ เกี่ยวพันกับสงครามและสันติภาพ เกี่ยวพันกับชีวิตและความตาย เรื่องราวเหล่านี้ถูกเล่าขานในมุมที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ในรูปของเอกสารบันทึกต่างๆ เรื่องเล่านิทาน จนถึงบทกวี มากมายหลากหลายจนยากจะจับเนื้อแท้ของมันออกจากเรื่องที่ใส่เสริมเติมแต่งเข้าไป

ด้วยเหตุนี้ข้าตระหนักว่างานที่ตนกำลังพยายามทำอยู่ยิ่งใหญ่เกินกว่าความสามารถของข้าอย่างมาก กระนั้นมันก็คืบหน้าไปได้ด้วยความรู้จากคณาจารย์ และความช่วยเหลือจากบรรดาหุมมิตรที่รักในความรู้ทั้งหลาย

ข้ายินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้แลกเวลาของข้าเพื่อเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของเลโอ เดอ ดานาโร และจะใช้เวลาที่เหลืออยู่เพื่อระลึกถึงบุญคุณของคณาจารย์

8 กุดแห่งเซณฑาเรีย

และสหายทั้งมวล

ด้วยเกียรติของสมาคมปราชญ์แห่งเซณฑาเรีย ข้าสาบานว่าเรื่องเหล่านี้
จะมีเพียงความจริง

บทที่ 1

ทูตกับขโมย

เย็นวันนั้นท้องฟ้าเป็นสีทอง เมฆवादไล่สีดลหันลงมา ดวงอาทิตย์
ทอแสงสีส้มลงฉาบกับผืนทะเลเป็นประกายระยับ

หากท่านเคยไปเยือนบรูซในชวงฤดูใบไม้ผลิ ท่านจะรู้ว่าท้องฟ้ายามเย็น
ของบรูซนั้นงดงามเพียงใด

แต่ระวังไว้ อย่าปล่อยให้ทัศนียภาพอันงดงามหลอกล่อใจให้เพลินไพล

ไม่มีชาวบรูซคนใดว่างพอจะสนใจสีของท้องฟ้าที่เห็นซ้ำๆ ทุกวัน ผู้
ที่ทำอย่างนั้นมิใช่เพียงนักเดินทางที่ขาดความชำนาญเท่านั้น และความอ่อน
ประสบการณ์ที่แสดงออกมาจะล่อมิจฉาชีพนานาชนิดเข้าหา เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้ง
ท่านอาจจะไม่พบสมบัติซึ่งเคยอยู่ในกระเป๋าอีกต่อไป!

มีเรื่องตลกประจำเมืองเล่าว่าผู้ที่ถูกล้วงกระเป๋าในบรูซมักจะมี
กระดาศแผ่นหนึ่งอยู่แทนที่สมบัติของตนเสมอ

ในกระดาศนั้นจะเขียนว่า 'ยินดีต้อนรับสู่บรูซ ประดุสัฟรานซ์
เมืองท่าแห่งความร่ำรวย และขโมย'

ท่านเองก็คงคิดว่านี่ไม่ใช่มุกตลกที่น่าขำสักเท่าไรหรือจริงหรือไม่

ไม่ว่าบรูซจะเป็นเช่นไร ตำนานของเลโอ เดอ ดานาโรก็เริ่มต้นขึ้น

10 กุดแห่งเซนาเรีย

ณ เมืองแห่งชโมยนี้ ก่อนที่ชื่อของเขาจะถูกเล่าขานไปทั่วทั้งโลก ทั้งทั้ง เซนาเรีย โลกใหม่ หรือแม้แต่ในตะวันออกไกล

เย็นวันนั้น ภายใต้ท้องฟ้าสีทอง รุ่งอรุณโปร่งก้าวลงจากเรือลำใหญ่ ผมสีเงินของเขาเป็นประกายรับกับแสงอาทิตย์ยามเย็น ท่วงท่ากิริยาสง่างาม รวากับเทพบุตร ใบหน้าคมคายราวกับสลักจากหินอ่อนโดยช่างศิลป์ชั้นเลิศ จมูกโด่ง ดวงตาสีครามตั้งสีของนภา และที่งดงามที่สุดคือรอยยิ้มที่ประดับ อยู่บนนั้น รอยยิ้มที่ทำให้หัวใจของผู้พบเห็นทุกคนอ่อนลง

ไม่นานแปลกใจเลยที่อาจารย์วิชามารยาทแห่งสมาคมทูตจะเขียนผลการเรียน 'ยอดเยี่ยม' ที่ไม่เคยให้ใครในชีวิตของท่านลงในผลการเรียนของ เลโอ

เลโอ เดอ ดานาโร บัณฑิตผู้จบการศึกษาจากสมาคมทูตด้วยอายุน้อย ที่สุดเท่าที่เคยมีมา และยังมีผลการเรียนดีที่สุดในรอบยี่สิบปีอีกด้วย

อาจารย์ท่านหนึ่งในสมาคมกล่าวถึงเขาว่า 'เลโอเป็นอัจฉริยะในรอบร้อยปี' ซึ่งนั่นไม่ใช่การยกย่องเกินจริงไปเลย เลโอสามารถอ่าน-เขียน ภาษาหลักทั้งห้าของเซนาเรียได้ และยังฟัง-พูดภาษารองอื่นๆ ได้อย่างแตกฉานถึงสิบหกภาษา ในสำเนียงต่างๆ กัน นอกจากนี้เลโอยังแสดงความสามารถอย่างยอดเยี่ยมในวิชาปรัชญา คณิตศาสตร์ ศิลปะ วาดศิลป์ มารยาท เวทมนตร์ และการป้องกันตัว

สำหรับข้าแล้ว ข้าคิดว่าคุณธรรมที่สำคัญที่สุดของเลโอคือความถ่อมตัว และความเพียร ซึ่งมักจะเป็นคุณธรรมที่หาได้ยากในหมู่ 'อัจฉริยะ' ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครเลยที่เกลียดเลโอ และไม่มีเวลาใดเลยที่เลโอหยุดยั้งการพัฒนาตนเอง

ในวันที่ท้องฟ้าเป็นสีทองนั้นเลโอ เดอ ดานาโรมาถึงบรุกซ์พร้อมกับภารกิจแรกในชีวิตของเขา

ชายหนุ่มแบกถุงสัมภาระ เดินเลียบไปตามท่าเรือพลางสำรวจหาสถานที่นัดพบจากแผนที่ในมือ แนนอนว่าเลโอตื่นเต็นกับภารกิจไม่ต่างกับทูตฝึกหัดคนอื่นทั่วๆ ไป

ลมทะเลโอบปะทะใบหน้า พัดผมสีเงินของชายหนุ่มไหวไปมา มันรุนแรงจนเกือบจะพัดแผนทีปลิวไปจากมือของเขา

ตอนนั้นเองที่ดวงตาของเลโอสัมผัสกับห้องฟ้าสีทองของบรู๊คซ์ มันสะกดเขาให้นั่งอยู่กับที่ครู่หนึ่ง

แค่เพียงครู่เดียวเท่านั้น...

ดังที่เหล่าปราชญ์กล่าว กงล้อแห่งชะตากรรมไม่เคยปรานีผู้ใด หากท่านประมาทแม้เพียงครู่ ทุกสิ่งก็จะหลุดลอยออกไป

ถุงลัมภาวะของเลโอหลุดลอยจากมือของเขาไปในเพียงเสี้ยววินาที

ไม่มีการแจ้งเตือน ไม่มีตลกร้ายของขโมย มันคือความหายนะ

เชื่อปราชญ์เถลาเหล่านั้นบ้างเถิด... เมื่อกงล้อแห่งชะตากรรมเคลื่อนไหว ก็จะไม่มื่ออะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป และเราไม่ได้กำลังพูดถึงชะตากรรมของคนไม่กี่คน เรากำลังพูดถึงชะตากรรมของโลกทั้งใบ

เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นที่บรู๊คซ์ ในวันที่ห้องฟ้าเป็นสีทอง โดยการวิ่งราวของขโมยเพียงคนเดียว

"ขโมยเป็นอาชีพมีเกียรติที่สุดในพื้นพิภพ"

เธย์มักจะเปิดสุนทรพจน์ของเขาแบบนี้ บนโต๊ะตัวหนึ่งในร้านเหล้าจิ้งจกทอง สถานที่ที่อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นสาขาย่อยของสมาคมหัวขโมย

เขาจะยิ้มด้วยรอยยิ้มกริ่มกริ่ม โคงตัวค้ำบให้เหล่าขโมยที่เป่าปากโพ่ร้องด้วยความภูมิใจ สอดส่องดวงตาซุกซนสีน้ำทะเลไปทั่วทั้งร้าน ยกมือขึ้นบดผมสีที่เฝ้าก่อนจะเริ่มกล่าวต่อ

"ท่านดูขุนนางพวกนั้นสิ มันหว่าข้าเป็นมิจจาซีฟ หว่าข้าหากินกับความลำบากของผู้อื่น หว่างานของข้ามันผิดกฎหมาย แต่ดูเถิด เงินที่ข้าวิ่งราวมาได้ล้วนแลกมาด้วยแรงกายของข้า ด้วยทักษะในการตัดสินใจของข้า ด้วยความเร็วของข้า และด้วยความเสี่ยงมหาศาลที่ข้าต้องแบกรับ ดูสิว่าการขโมยทองสักเหรียญนั้นยากเย็นเพียงไหน... แต่เหล่าขุนนางเล่า พวกมันล้วงเอาทองคำของพวกเราทุกคนโดยไม่ต้องทำอะไรเลย นอกจากนั่งตึงอยู่เฉยๆ"

12 กูดแห่งเซนาเรีย

ข้าชโม่ยทีละเหรียญด้วยสองมืออย่างผิดกฎหมาย ทว่าพวกมันปล้นเงินเอาเงินจากทุกคนเป็นดังๆ อย่างสบายตามกฎหมาย ด้วยสิ่งที่มีน้เรียกว่าภาชี" เหล่าชโม่ยโห่ร้องด้วยความสะใจกับวาทะเผ็ดร้อนของเรย์กันทั่วหน้า "เชื่อข้าเถิด ชโม่ยเป็นอาชีพมีเกียรติที่สุดในพื้นที่พิภพ และสักวันพวกเราจะกลายเป็นตำนาน"

เรย์ประกาศ ก่อนจะมาด้วยเสียงชนดังเป็ยร์ การเทมันลงคอ และการทะเลาะเบาะแว้งของคนเมา

ท่านอาจจะบอกว่า "ไม่เห็นจะน่าแปลกใจตรงไหน ไม่ว่าเมืองไหนๆ ก็ต้องมีหัวชโม่ยแบบนี้สักคนสองคน"

ถูกแล้ว เรย์ในช่วงอายุสิบหกไม่ต่างอะไรเลยจากหัวชโม่ยปากดีที่พบได้ดาษดื่นทั่วไป ไม่มีพ่อแม่ ไม่เคยรู้จักสิ่งที่เรียกว่าบ้าน ดำรงชีวิตอยู่ในย่านการค้าด้วยการวิ่งราวและฉกชิง คีคคะนอง ชีไม้ ผันผวน ผันที่จะผจญภัยและอยากกลายเป็นตำนานไม่ต่างจากเด็กหนุ่มอื่นๆ ทั่วๆ ไป

หัวหน้าสมาคมชโม่ยเคยบอกว่าเรย์มีชื่อที่อยู่สามอย่าง หนึ่ง เขาเป็นคนที่สนใจฟังเรื่องราวของผู้อื่น สอง เขาเป็นคนที่ไหวพริบดี และสาม เขาวิ่งเร็วมาก ซึ่งทั้งสามเป็นคุณสมบัติที่อาจทำให้เขากลายเป็นหัวชโม่ยที่ยิ่งใหญ่ได้

แต่เด็กหนุ่มกลับมีจุดอ่อนอันใหญ่หลวง

เรย์ชีไม้ และมักจะเอาแต่ไม้ ทหารยามทุกนายในบรุคซ์รู้จักเขา และเคยได้ยินคำประกาศเตือนจะชโม่ยรูปปั้นสาวทองคำ สมบัติล้ำค่าของปีแอร์ จ้าวผู้ครองบรุคซ์

"โชคดีที่รูปปั้นไม่บังเอิญหายไปจริงๆ ตามที่มันไม้" หัวหน้าสมาคมโจรบอก "เพราะไม่งั้นพวกทหารคงเข้ามาลากตัวมันไปทันที ไม่ว่ามันจะเป็นคนชโม่ยจริงๆ หรือไม่"

ชโม่ยที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งเคยแสดงความเห็นว่า 'ไม่มีอะไรแยสำหรับชโม่ยเท่ากับการที่เป้าหมายรู้ตัวก่อนเจ้าจะลงมือ และการที่ทหารยามรู้ว่าเจ้ายึดอาชีพโจร' แยกน้อยที่เรย์โดนเข้าไปทั้งสองข้อเลย

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครเคยตกเป็นเหยื่อของเรย์เลย เว้นแต่พวกนักเดินทาง
อ่อนประสบการณ์

'เรย์จอมล้วงนักเดินทาง' เด็กหนุ่มเรียกตัวเองแบบนี้ ถึงทุกคนจะบอก
เขาว่ามันไม่เข้าท่าก็ตาม

แต่แล้ววันนี้ก็มีนักเดินทางเสร็จเขาอีกจนได้ เรื่องมันแยตรงที่นักเดินทาง
คนนั้นคือเลโอ เดอ ดานาโร

เลโอกระโจนตัวออกวิ่งตามหวัชโมยทันที แต่เรย์ไม่ได้ระจอกขนาดนั้น
เขาร่วงอย่างรวดเร็วแบบที่หวัชมืออาชีพทั้งหลายทำกัน เรย์รู้จักเมืองนี้ดีพอๆ
กับรู้จักฝ่ามือของตัวเอง ไม่ถึงสิบวินาทีเด็กหนุ่มก็แทรกเข้าไปในฝูงชนและ
หายตัวไป

ทูตหนุ่มหลังเหวี่ยงยื่นเย็บไปทั้งตัว เขากัดฟันแน่น นึกถึงของสำคัญ
ที่อยู่ในถุงสัมภาระ ไม่ถึงสิบนาทีแรกหลังจากก้าวลงจากเรือเขาก็กำลังจะทำ
ภารกิจสำคัญทั้งหลาย

เลโอสูดหายใจเข้า และค่อยๆ ระบายออกช้าๆ

'สิ่งแรกที่เจ้าต้องทำในสถานการณ์ยากลำบากคือการทำให้สงบ'
อาจารย์ในสมาคมสอนเขาเช่นนั้น

ทูตหนุ่มคิดหาทางแก้สถานการณ์อย่างรวดเร็ว เขาเดินออกมาข้างซอย
ปลดคน คิดถึงมนตราบทที่ควรใช้ในเวลานี้

เลโอกางแผนที่ออก แล้วรำยมนตร์เบาๆ

แผนที่ลอยขึ้นจากฝ่ามือของเขา กางออก และปรากฏแสงสีฟ้าขึ้นหนึ่ง
ดวง มันคือตำแหน่งที่ตราทูตของเขาอยู่ และหมายถึงตำแหน่งของหวัชโมย
ที่ถือมันอยู่ด้วย

เลโอยิ้มน้อยๆ วางแผนต่อไปอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่เลี้ยวเข้าไปในตรอกเล็กๆ เรย์ก็เริ่มทำในสิ่งที่พวกหวัชโมยเรียก
ว่า 'เปิดถุง' มันคือการเลือกเอาทรัพย์สินที่มีค่าออกมาจากถุงที่รุ่มร่าม เพื่อ
ความสะดวกในการหนีออกนอกพื้นที่และกลับไปตั้งหลัก

14 กูดแห่งเซนาเรีย

หัวข้อหลายคนให้ความคิดเห็นว่าคุณรู้สึกสิ้นระทิกเมื่อคาดเดาถึงของในถุงที่ขโมยมาทำให้การเปิดถุงเป็นกระบวนการที่น่าหลงใหลที่สุดในการขโมย

ตอนนี้เรย์ก็กำลังสิ้นระทิกกับกระบวนการศักดิ์สิทธิ์ที่ว่่านั้น

เรียกได้ว่าการขโมยในครั้งนี้เป็นการขโมยครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเรย์

ภายในถุงหนังของนักเดินทาง เรย์พบเสื้อกางเกงหนึ่งชุดพร้อมทั้งเสื้อคลุมสีขาว เรย์ไม่เคยพบเห็นเสื้อคลุมที่ตีขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต มันทั้งเบาและเย็น แต่กลับแข็งแรงเหลือเชื่อ เขาลองสวมมันกับตัว ทั้งๆ ที่มันน่าจะดูรุ่มร่าม แต่เรย์กลับรู้สึกคล่องแคล่วราวกับมันเป็นส่วนหนึ่งของตัวของเขามาตั้งแต่เกิด เรย์รู้สึกเหมือนตัวเองได้รับการคุ้มครองจากมนตราอยู่ด้วยซ้ำ

ไม่เพียงแค่นั้น ภายในถุงหนังใบใหญ่เรย์ยังพบกับสิ่งที่ล้ำค่ากว่านั้น ในนั้นมีถุงเล็กๆ อีกสองใบ

ถุงแรกทำจากหนัง มันเต็มไปด้วยเหรียญทอง เรย์ทั้งตื่นเต้นทั้งลนลาน เขาไม่เคยได้สัมผัสทองมากขนาดนี้มาก่อน นี่มันมากกว่าเงินที่ขโมยระดับหัวหน้าจะเคยวิ่งราวได้ด้วยซ้ำ เพียงแค่ถือมันเข้าไปในร้านจึงจกทองมันก็ทำให้เขากลายเป็นตำนานได้แล้ว แล้วถุงอีกใบเล่า

ถุงอีกใบเล็กกว่าถุงเหรียญทอง มันเป็นถุงสีขาวมันเลื่อม ถักทอจากผ้าที่เรย์ไม่เคยเห็น เพียงแค่ตัวถุงก็ล้ำค่าแล้ว เรย์แทบจะอดใจเปิดดูสิ่งที่อยู่ข้างในไม่ไหว

เรย์กำลังจะเปิดมันอยู่แล้ว ทว่า...

"ส่งมันคืนมาให้ข้าเถอะ" เรย์สะดุ้งเมื่อเสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง เจ้าของเสียงเป็นชายหนุ่มผมสีเงิน

ขโมยหันกลับไปด้วยความตระหนก นักเดินทางคนนั้นตามเขามาได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เขาตื่นเต้นกับทองจนไม่ทันสังเกตเห็นมีคนเดินเข้ามาข้างหลังเขิวหรือ

พวกเขาอยู่ในตรอกเล็กๆ กว้างเพียงสามสี่ก้าวที่ไร้ผู้คน ดวงตาสีคราม

มันคงของทูตผมสี่เงินจ้องมองดวงตาสีน้ำทะเลขุ่นๆ ของหัวขโมยที่มีผมสีชี้่เฝ้า
 เรย์หวาดหวั่น หลายครั้งในวัยเด็กเขาเคยถูกจับได้ และมันไม่เคยจบลง
 ด้วยดี แต่ตอนนี้เรย์อายุสิบหกแล้ว และเขาคิดว่าตัวเองรู้ว่าควรจะทำอะไร
 ในสถานการณ์นี้

เรย์โยนถุงใบใหญ่ข้ามหัวนักเดินทางไป ในขณะที่ตัวเองวิ่งไปอีกทาง
 แน่ใจว่าเขาขังตุ๊กล้ำค่าทั้งสองใบใส่กระเป๋าเสื้อคลุมแล้ว

เลโอตกใจกับการโต้ตอบของหัวขโมย ทูตหนุ่มตัดสินใจวิ่งไปคว้าถุงหนัง
 ก่อน กว่าเขาจะพบว่ามันไม่มีของสำคัญ เรย์ก็วิ่งออกไปได้หลายช่วงตัวแล้ว

อีกเพียงนิดเดียวหัวขโมยก็จะพ้นออกจากตรอกอยู่แล้ว ทว่า...
 สัญชาตญาณของขโมยสั่งให้เรย์หยุด

เรย์เชื่อมั่น ขโมยที่ไม่เชื่อในสัญชาตญาณคือขโมยที่ตายแล้ว

เขาเบรกกะทันหันหยุดตรงปากตรอกพอดี เรย์รู้สึกเย็นวูบ ลูกศรหน้าไม้
 สองดอกพุ่งผ่านตรงหน้าเขาไปนิดเดียว

การหยุดตัวเองทันทีทำให้เด็กหนุ่มเสียสมดุล ถึงกับล้มกลิ้งไปทางขวา
 แต่เพราะเหตุนี้ทำให้เขารอดตายอีกครั้ง เรย์ลี้ภัยหลบรอดจากลูกศรหน้าไม้
 อีกดอกที่พุ่งมายังเขาได้พอดี

เกิดอะไรขึ้น!?

นี่มันอะไรกัน!?

เรย์งุนงงไปหมด

ชายชุดดำสี่คนดักโจมตีเขาด้วยความมุ่งร้ายถึงตาย

ยังไม่ทันที่สมองของเรย์จะเข้าใจเรื่องราว ชายในชุดดำทั้งสี่ก็ชักดาบ
 ออกมา ดาบสั้นยาวราวคอกครึ่ง สีเงิน วาววับ คมกริบ

หรือจะเป็นพวกเดียวกับนักเดินทางเมื่อครู่ ขโมยของแค่นี้เอากันถึง
 ตายเลยหรือ!? เรย์ตระหนก

เขาอยากจะหันหลังวิ่งหนี แต่เขาไม่ยอมทำตามคำสั่งเสียแล้ว มันสั้น
 และแข็งติดกับพื้น

เขารู้... ความตายกำลังคืบคลานเข้ามา ความตายที่มาในรูปแบบคมกริบ

16 กุศแห่งเซนาเรีย

ในมือของชายชุดดำ

"หมอบลง!!"

เสียงนั้นดังขึ้น เสียงนุ่มละมุนแต่เต็มไปด้วยพลัง รวากับมีมนตร์สะกด
ขาที่แข็งเป็นหินเมื่อครูของเขาอ่อนยวบทันที

อีกครั้งที่ความตายเฉียดผ่านเรย์ไป คมดาบวาดผ่านหัวของเขาไปไม่
ถึงนิ้ว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)